

Czikora András:

QUI SUM EGO?!

Ki vagyok én?! – önmagamtól kérdem:-
Tán vadvizek árján egy apró buborék,
minek árnya nem látszik a mélyben,
S örvénybe viharos szél sodor majd odébb?!
Időnek síkján röpke pillanat,
ami egy villanás, lét és nemlét között:-
földi sárgolyón élni – ennyi csak,
ahol minden véges, és nem lehet örök!
Jövőt nem tudok, se’ napom végét:-
Csak hányatott sorsom, semmise-életem,
S amit rátok hagyok, ha mégis érték,
Azért csupán egy jó szó is elég nekem!
2008. júl. 3.

Czikora András:

EROTIKUS MOTIVÁCIÓ

Tópartján állok és nézek egy nőt:-
tanga feszül a vénuszi dombon...-
Hormonok szítanak úgy kívánni őt
Erogén, szexi zónai ponton.
Szép testén vízgyöngy, kék-opál színben;-
napsugár tánca remeg kebelén;-
Bíztatón rám néz, bájosan libben,
Tóparti tündér, óh légy enyém!
Illata bódít, vágy fogan bennem:-
Szívemben lüktet a pezsdülő vér;-
késztet az ösztön, hogy szeretkezzem...-
ÉBRESZTŐ! – szól az ápoló nővér!
2008. jún.19.

Czikora András:

ESZTIKE KÜLÖNÖS LÁTOGATÁSA

Sok minden történt, és történhet a misztika világában, amit még ma sem tudunk kellőképpen megmagyarázni. Ha mégis megpróbáljuk azokat, úgy ahogy alátámasztani az erre utaló jelekkel, esetleg tárgyi bizonyítékokkal, akkor is relatív módon csak részben sikerül. Ilyen vonatkozásban a misztikus világ visszajelzéseit, az erre utaló összefüggéseket axiómaként lehet-e definiálni? Szerintem igen, mivel ezt jómagam is megtapasztaltam. Jóllehet, ez egy kivételes történet, azonban: „A kivételek erősítik a szabályt!” – ahogyan mondani szokás. Sokan az álomlátást, sőt még a valóságos látomást is csak képzelgésnek, illúzióknak mondják, ha ezt egyáltalán annak lehet nevezni! – Ha álom útján történik az ilyen motiváció, szerintem ez már nem nevezhető kimondottan álomnak, vagy álomlátásnak. A meghatározás sokkal

pontosabb, amikor ezt látomásnak mondjuk. – Más szóval: a látomás már felső foka az ilyen jelenségnek, amikor szoros kontaktus létesül az égiekkel, illetve elhunyt hozzátartozóinkkal. Itt az az érzésünk, mintha tényleges valóságban, időben, térben, egy más dimenzióban és létformában lennénk.

Az én történetem tehát nem mondható absztrakt jellegűnek, hiszen ez tényleg megtörtént. Olyan öt év körüli lehettem, amikor engem, akárcsak a többi hasonló korú gyereket, egyre inkább kezdett érdekelni a környezet, az abban fellelhető tárgyak, színek és formák valóságos világa. – Nos, így történt aztán, hogy egy napsütéses nyári napon fejembe vettem a „padlás körüli” – felfedező utat, hogy vajon ott fenn mi is lehet, amit az emberek, illetve a szüleim tárolni szoktak. Amikor felértem, nem győztem csodálkozni azon a sok lim-lomon, meg az addig még nem látott holmin, ami eléem tárult. Először is egy zöldszínű, négyszögletes valami, rövidlábú asztalféle ötlött a szemembe. Tetejét felnyitva, asztalfiók helyett, egy nagy ládában, legnagyobb meglepetésemre fehér liszt volt. Éppen olyan, amiből apai nagyanyám azokat a nagyon finom kenyereket, pitét, meg lepényt szokta sütni. Aztán tekintetem a hatalmas, csavarokkal rögzített, mestergerendára esett, ami a biztonságos, a gondos előrelátás példaképének igazi, szemléltető eszköze volt. – Igen, ilyen gondos, megfontolt embernek ismerték apai nagyapámat, akit sajnos – már igen korán – alig hároméves koromban elveszítettem. Ezt a házat is ő építette még a századelőn, az Osztrák-Magyar Monarchia idején, az első világháború előtt, amit apám mesélt egy téli estén. – Amott, távolabb egy szétszedett, szúette öreg ágy, mögötte meg, egészen a tűzfalig, acélszemű bánkúti búza, vékonyan szétterítve. Ebből készül, mint örlemény, azaz ízletes, komlós kenyérhez való liszt is, amit az előbb felfedeztem. Ezt is apámtól hallottam. Felfedező utam már-már a vége felé járt, amikor a padláslejárótól balra eső szarufán egy kislánynak való szandált pillantottam meg. - Padlásszemlélem során ez volt az első, igazi sikerélményem. A szandált menten fel is próbáltam, amit mintha csak a lábamra szabtak volna. Mivel mezítláb voltam, azt azon nyomban be is csatoltam. – Boldog, kitörő örömmel rohantam le a kishálóba, ahol apám és mostohaanyám tartózkodott, hogy bemutassam a gyönyörű, fekete lakkfényű, szinte újszerű lábbelit. Azonban örömöm hirtelen bánattá változott, amikor mostohám rosszalló tekintettel, haragosan nézett rám, hát még apámra...! – akire még rá is förmedt: - Hát nem megmondtam András, hogy ezt a vacak szandált tüntesd el...?! – Ezt többé meg se lássam! - Égesd el mielőbb! – Érted?! – Ezzel már le is rántotta lábamról a számomra oly becses holmit, és nagy ívben a kemencepadka alá dobta, hogy csak úgy csattant! (még ma sem tudom, mi baja volt azzal a szandállal!) – Fájdalmamban, amilyen gyorsan csak tudtam, átszaladtam nagyanyámhoz, aki – mellesleg - ugyanabban az udvarban, a régi öreg házban lakott, hogy sírva elpanaszoljam neki az én szomorú, kis történetem, amit velem együtt ő is megkönnyezett. – Ne sírjál kisfiam! – szólt szelíden, miközben megsimogatta kopaszra nyírt fejem. – Majd folytatta: - Tudod, az a szandál azért volt jó a lábadra, mivel unokanénéd, Juliska már kinőtte, és Esztike nővérednek adta, hogy majd annak idején jó lesz neki. Azonban, sajnos, még csak nem is viselhette szegény, hiszen még hat hónapos korában meghalt! – Nekem volt egy nővérem is?! – kérdeztem hirtelen csodálkozva. – Hiszen erről még eddig nem beszélt nekem senki! – Igen kisfiam! – folytatta nagyanyám – volt egy nővéred is, aki úgy másfél évvel előtted született. – Nagyon szép, szőke, kékszemű kislány volt. Két évre rá aztán apád elvált Édesanyádtól – mint később kitudódott – egy csúnya félreértés miatt! – Aztán, úgy négy éves lehetnél, amikor idejött a mostohád karácsony szombatján, amire már te is jól emlékszel. – Igen! – válaszoltam: - akkor hozta az ő Jézuskája a puskát és a kardot is...!

Ahogy múltak az évek, egyre inkább hiányzott az édesanyám és az én néhai, drága nővérem. Legtöbb osztálytársamnak volt nővére, húga, bátyja, vagy öccse, ami teljesebbé, boldogabbá tette családi életüket. Azonban én így csak magányosan, testvér nélkül, nagy lelki bánatban, szomorúságban tengettem nehéz gyermekkorom éveit. Olykor, ha lett volna testvérem – olyan

jó lett volna vele megosztani, neki elpanaszolni minden bánatom, sérelmem! Hiszen mostohaanyám sok-sok szomorúságot, szenvedést okozott, amikor – legtöbbször ártatlanul – apámmal megveretett. Ha apám a határban, vagy csépelni volt a faluban, akkor meg legtöbbször nagyanyám távollétében, szinte semmiségeként, agyba-főbe vert, ahol csak ért. Így, a legközelebbi, akivel megoszthattam lelki bánatom, szomorúságom, egyedül nagyanyám volt, akinél 11 éves koromig laktam. Nagyanyám ígérete szerint, jól emlékszem, hogy első ízben halottak napján voltam a temetőben, elemista koromban, amikor is megmutatta Esztike sírját. – Igen érzékenyültem, amikor a magammal vitt néhány szál virágot a sírjára helyeztem, miközben fejfájásról kibetűztem: ...-élt 6 hónapot. – Miután már tudtam, hogy ott nyugszik korán elhunyt anyai nagyanyám mellett, már sűrűbben látogattam az én drága kis halottam sírját. Üres kézzel sosem mentem, hiszen kertünkben bőven akadt mindenféle, odaillő virág, melyekből nagyanyám segítségével kis csokrot formáltunk. A későbbiek során már több mindent megtudtam Esztikéről. A többek között azt is, hogy hastífuszban szenvedett és nagyanyám karjában lelte ki drága kis lelkét.

Sírjánál mindig szívembe hasított az iszonyatos tudat, fájdalom, hogy ő már nincs többé. Ahogy nagyanyámtól láttam szeretteink sírjánál, én is összekulcsoltam a kezem, hogy egy rövid imát mondjak lelki üdvéért, majd könnyezőn szólítottam, és sokáig elbeszélgettem Vele. Szinte hallani véltem kérdéseit, válaszait a csendes faluszéli temető alkonyati óráiban. – Miután szülőfalumban elvégeztem az elemi, a közeli város főgimnáziumába iratkoztam. Nehéz nyolc év elé néztem, mivel itt már jóval több tantárgyat tanultunk, és még szigorúbbak voltak a követelmények, hogy kiérdemelhessem a jobb osztályzatokat. Jól emlékszem, már hatodikos voltam, amikor a gimnáziumhoz közeli szűk utcában sikerült albérleti lakást kapnom. Egyedül laktam, azaz hogy nem egészen, hiszen szívemben, tudatomban ott élt Esztike nővérem is, akit ide is magammal hoztam. – Szép tágas szobám volt. A szoba a verandára nyílt, ahol szebbnél szebb cserepes virágok nyíltak, illatoztak. A verandán túl egy parkszerű kiskert volt, rózsafákkal, meg ezüstfenyőkkel beültetve, ahonnan olykor kellemes rózsza, meg gyantaillatot hozott magával a lágy esti szél. Az akkori enyhe tél, illetve tavasz idején gyakran nyitva tartottam szobám ajtaját, hogy minél több friss levegő járja át a régi, már kissé dohos városi szobát.

Igaz, az ágyam végében lévő kis kerek, damaszt abrosszal leterített asztalon, a vázában is volt mindig friss virág a hazaiak jóvoltából, amihez néhanapján én is vettem a közeli piacon egyegy

szál fehér liliomot, illetve „madonna virág”-ot, ahogyan nagyanyám is nevezte. A család – katolikus vallású lévén - az ágyam fölött egy nagyobb méretű festmény függött, ami egy szőke, kékszemű őrangyal ábrázolt, amint egy kislányt meg egy kisfiút, feltehetően testvérpárt védelmez széttárt karjaival, mögöttük, szinte átölelve őket, hogy veszély nélkül áthaladhassanak egy mély szakadékba zuhogó, vízesés fölötti függőhídon. A festmény igazi szimbóluma volt a jóságot, a féltőn-szeretést oly híven tükröző őrangyali védelemnek, akiben, mondanom sem kell, az én drága Esztike nővéremet véltem látni.

Olykor észre sem vettem, amikor a kerti fákra, meg a veranda ablakaira leszállt az esti szürkület a külvárosi tájon.

Lassan az iskolaév is a vége felé közeledett, amikor úgy május dereka táján csodálatos, egyben felejthetetlen látásom volt. Ebben a látomásban megjelent Esztike. Gyönyörű, aranyszőke haja a vállára omolva ragyogott, sziporkázott, mintha csak ezernyi csillag porát hintette volna fűrtjeire egy égi kéz. A mindkettőnk által oly annyira óhajtott viszontlátás örömkönnyeit sírva összeöleleztünk, majd megcsókoltuk egymást.

Nővérem nagyon kért, hogy ígérjem meg: „Ne sirassam többé, hiszen így nincs nyugodalma, ha én folyton szólítom, siratom”. Amikor én erre a szavamat adtam, az asztal előtt álltunk, miközben két szeméből kihullott egy-egy könnycsepp oda, a fehér abrossra, majd hosszan magához ölelt és hirtelen eltűnt. Ebben a pillanatban, ezen a derengő, tavaszutó hajnalon

felébredtem, majd amilyen gyorsan csak tudtam, az asztalhoz siettem. Szinte a földbe gyökerezett a lábam, és nem akartam hinni a szememnek: pontosan ott, ahol láttam lehullani szeméből a könnyeket, ott ragyogtak az asztalterítőn. Önkéntelenül elfogott a zokogás, miközben felcsókoltam könnyeit.

Ez a szintiszta igazság, esküszöm!

Azóta már nem siratom annyira, hiszen erre fogadalmam is kötelez. Igaz, sokszor eszembe jut fájón, de éltet az a boldog tudat, hit remény, hogy egykor majd a szeretet jegyében ismét találkozunk.

Mert lám, mégis van túlvilági élet, amiről magam is megbizonyosodtam. Mégis létezik egy másik létforma egy más dimenzióban, ahol vár az én Őrangyalom, az én drága Esztike testvérnéném. Ebben a meggyőződésben élek most is, éltem alkonyán és bizonyosan így is alszom el, az örök mennyei honban való boldog viszontlátás reményében, „ahol sem halál, sem gyász, sem fájdalom, sem könny nem lesz többé!”

EMLÉKE ÖRÖKKÉ ÁLDOTT LEGYEN!

2008. augusztus 07.